

βαίνουν. Τῆς λέν ὅσα ἔγιναν ἀπάνου. Πῶς πῆραν στὸ κυνήγι τὰ παιδιὰ. Πῶς χύθηκαν αὐτὰ στὴ Μίνα· πῶς τὰ κυνήγησαν κ' ἐκεῖ, ὅμως ἀπὸ φόβο μὴν πάθῃ τίποτα κανένα, τ' ἄφησαν· καὶ βγήκαν πίσω, ἀπραχτοὶ καὶ ντροπισμένοι. Μάλιστα τοὺς φώναξαν νὰ μὴ σκιάζωνται καὶ νὰ γυρίσουν. Περιμέναν κ' ἀπόξω τόσην ὥρα νὰ μὴ βγοῦν, ἀλλὰ δὲ φάνηκε κανένα. Καὶ μ' ὄλο τὸ πείσμα ποῦ δὲν ἔγιναν ἄξιοι νὰ τὰ πιάσουν, δὲν κρύβουν τὸ φόβο ποῦ ἔχουν γιὰ τὰ παιδιὰ, μὴν τοὺς ἔτυχε κανέναν κακὸ μεγάλο.

Ἄμα τ' ἀκουσε αὐτὰ ἡ θεὰ Σόφω ἔπεσε σὲ βαρεῖα ἔγνοια καὶ σὲ ταραχή. Μὴν πάθῃ καὶ χάθηκαν, ὁ θεὸς νὰ φυλάξῃ, μὲς τὴν ἀγνώριμη καὶ στοιχειωμένη Μίνα; Τί ἀστοχιά, τί τρέλλα τοὺς ἦρθε νὰ κρυφτοῦν ἐκεῖ μέσα τ' ἀπρόκοφτα, τ' ἀχρόνιαγα, τὰ ὄργισμένα; Κ' ἐνῶ ἀραδιάζει βρῖσις τὸ στόμα της καὶ καταρίεται, τὰ χεῖρα της δένουν μ' ἀπελπισιὰ τὰ γόνατά της, κ' ἡ καρδιά παρακαλεῖ τίποτα νὰ μὴν ἔχουν πάθῃ. Ἀφοῦ ἔμεινε καρτερῶντας ὄλο τ' ἀπόγιομα ὡς τὸ γύριμα τοῦ ἡλίου, βλέπει ἀξαφνα τὰ παιδιὰ νὰ προβαίνουν ἀπὸ πάνου τρέχοντας μὲ χαρὲς καὶ γέλοια. Φαίνονταν μὲ τὸ παληκαρίσιο τῶν χερῶν τους κίνημα καὶ μὲ τὸν τρόπο ποῦ διασκελίζαν τὴ σκάλα, σὰ νᾶκαναν τὸ γυρισμὸ τους ἀπὸ πόλεμο κ' ἀπὸ μεγάλη νίκη. Κ' ἡ καϊμένη θεὰ Σόφω ἀπ' τὸ θάμπωμα καὶ τὴ χαρὰ της, ποῦ δὲ μπορούσε νὰ τὴν κρύψῃ, βλέποντάς τα πάλι ἀβλαβα μπροστά της, λησμόνησε καὶ τὸ ραβδί στὸ πλάγι, ἄφησε καὶ τὴν ἀπόφαση ποῦ εἶχε νὰ τὰ χεροτονήσῃ. Κ' ἀφοῦ ἦρθαν γύρω της μὲ πρόσωπα κόκκινα σὰν τὴ φωτιά καὶ μὲ μάτια γιομάτα λάμψη, αὐτὸν τὸ λόγο μοναχὰ ἤρε νὰ τὰ ρωτήσῃ.

— Τί γίνετε, μωρὲ δαιμόνοι; Τί πάθατε; Ποῦ ἦσατε ὄλημέρα;

Τότε ἄρχισαν ἀντάμα ὅλα νὰ τῆς μολογοῦν τὰ πάθη τους καὶ τὰ καμώματά τους. Μιλοῦσαν, ἐκραζῶν, χοροπηδοῦσαν· μὲ τὰ λόγια καὶ μὲ τ' ἀτράχτα κινήματά τους κόντευαν νὰ τῆς πάρουν τὰ μυαλά χωρὶς ἢ γριά νὰ μπορῇ νὰ ξεχωρήσῃ κανένα νόημα ἀπ' τὴ μιμική καὶ τὴ λογοκοπή τους.

— Ἦρθανε, θεὰ Σόφω, νὰ μᾶς πιάσουν! Δὲν κόταγαν νάρθουν τόσες ἡμέρες. Μᾶς ἄφησαν πρῶτα νὰ ξεγνοιάσωμε. Ἔτσι μᾶς ξεγέλασαν. Ἐμεῖς ἤμαστε στὴν τάπια. Παίζαμε χωρὶς καμμιά ὑποψία. Βλέπεις, δὲν εἶχανε καρδιά νάρθουν στὸ φανερό. Ἦθελαν νὰ μᾶς πιάσουν μ' ἀπιστιὰ. Καὶ δὲν εἶχαμε τ' ἄρματα μαζί μας. Τότε, τί νὰ κάμωμε; Χωθήκαμε στὴ Μίνα! Ἐκεῖνοι μᾶς ἀκολούθησαν. Τραβάμε βαθιά, νά, πῖσσα τὸ σκοτάδι! Κ' ἐκεῖνοι ἀπὸ κοντά! Τότε τί νὰ κάμωμε; Βρίσκομε μιὰ σκάλα. Μᾶς κυνηγοῦν. Φεύγομε κατὰ μέσα! Ἐκεῖνοι ἀπὸ κοντά! Κ' ἡμεῖς ὄλο καὶ πειὸ βαθιά! Πῶς δὲ χαθήκαμε! Πῶς δὲ βγήκαμε στὸν ἄλλον κόσμον; Τότε μᾶς ἔχασαν. Ἀνάβουν τὰ πρῶτα τους. Καθὼς εἶδαμε ἀξαφνα τὸ φῶς, μᾶς ἔπιασε τρομάρα... Ὁλότελα δὲ σκιάχτήκαμε! Ὅχι καὶ λίγο, ὄχι καὶ πολύ. Αὐτὴ εἶν' ἡ ἀλήθεια. Τὸ βάλουμε στὰ πόδια. Κλαίμε, χτυπιώμαστε. Πέφτομε, σηκωνόμαστε. Πῶς δὲ σκοτώθηκε κανένας μας! Πῶς δὲν ἔμεινε ξερὸς κανένας ἀπ' τὸ φόβο του! Ἄς εἶναι ὅμως! Νά, καὶ βρίσκομε μιὰ τρύπα! Τρέχομε κατὰ κεῖ. Τηράμε ἔξω, ἡμέρα, χαρὰ θεοῦ! Πηδάμε, πέφτομε στὴ Φόσσα! Τί ἄμορφα ποῦναι· κεῖ! Γιατὶ μᾶς γέλασε, θεὰ Σόφω; Μᾶς ἔλεγες πῶς χάνονται ὅσοι μπαίνουν μὲς τὴ Μίνα. Μᾶς ἔλεγες γιὰ ζωτικά. Ἡ Μίνα δὲ βγάνει στὴ θάλασσα, θεὰ Σόφω! Βγήκαμε στὴ Φόσσα! Εἶδαμε καὶ τὸ Λέοντα! Μεί-

ναμε κρυμμένοι ὡς νὰ φύγουν οἱ ὄχτροί μας. Ἦστερα χωθήκαμε πάλι καὶ βγήκαμε. Καὶ νὰ ποῦ ἦρθαμε!

Κ' ἔλεγαν, ἔλεγαν χωρὶς νὰ παύουν, ὡς ποῦ τὴ ζάλισαν τὴ θεὰ Σόφω. Ἐφερε τὰ μάτια φύρω της κ' ἔβλεπε τὰ παιδιὰ παράξενη, πειραγμένη. Τῆς φαίνονταν μὲ τὸ θάρρος τους τ' ἀναγελαστικό, μὲ τὰ χωρατὰ τους, ποῦ ἔκταναν γιὰ τὰ ζωτικά καὶ γιὰ τὴν καλόπιστη τὴ γνώμη της, ἀλλοιωτικά, ἄσκημα, κακά.

— Κωλοβελόνηδες... κωλοβελόνηδες, ἔλεγες μὲ πείσμα μὲς τὸ λάρυγγά της.

Κανένας ὡς τώρα δὲν πέτυχε ναῦρη τὴν ἄκρη τῆς Μίνας, κ' ἀξιώθηκαν αὐτὰ δὲ τὰ παλιόπαιδα νὰ τὸ κάμουν! Καὶ χάλασαν μὲ τὴν παράβολη τὴν τόλμη τους ὅλα τὰ λόγια τὰ παλιά καὶ τὰ ἄμορφα τὰ παραμύθια. Θύμωσε στὰ καλά ἡ θεὰ Σόφω. Στάθηκε ὀρθὴ κ' ἄγρια μπροστά στὰ παιδιὰ κ' ἄρχισε μὲ φοβέρα νὰ τοὺς λέῃ:

— Κυτᾶτε ἄλλη φορὰ νὰ μὴ βάλετε τὸ πόδι σας στὴ Φόσσα, γιατί μαῦρο φεῖδι ποῦ σὰς ἔφαγε καὶ κακὴ ὥρα ποῦ σὰς ἤρε! Ἐκεῖ ἔχουν τὰ λημέρια καὶ νυχτέρια τους ὅλα τὰ νεραϊδικὰ συνάγματα! Ὁ τόπος ὄλος, ἀπὸ ξεροπήγαδο ἰσα μὲ δεντροῦ κουφάλα, κρύβει κ' ἔνα τίποτο πλάσμα ἀγερικὸ. Κ' ἡ Φόσσα ὅλη μὲ τὴν ἔρημιὰ καὶ σιγαλιά της εἶναι τ' ἀγαπημένο τους τὸ κατατόπι· τὸ χοροστάσι τους, ποῦ ξεφαντώνουν. Καὶ μὲς τὸν τόπο αὐτὸν, τὸν ἄγνωρον σ' ἀνθρώπου πόδι, βασιλεύει ἀρχόντισσα τρανὴ ἀπάνου στῆς πιστές της, νεραϊδες καὶ νεραϊδοπούλες, ἡ Κάλλω ἡ ἄμορφη κ' ἡ Κάλλω ἡ φοβερὴ! Αὐτὴ ὀρίζει τὴ Φόσσα τὴν ἰσκιοθρεμμένη. Κ' ἀνθρώπου πόδι δὲν τὴν πάτησε ποτέ! Κ' ἀν λάβετε σεῖς αὐτὴ τὴν τόλμη, θὰ πέσετε στὴν ὀργὴ τῆς Κάλλως καὶ τῆς συντροφιάς της. Καὶ θὰ χαθῆτε, νὰ τὸ ξέρετε! Γιατὶ ἀν τ' ἀπλωμένα τους μαγνάδια τοὺς χαλάσετε, κ' ἀν τὰ νερά τὰ διάφανα, ποῦ πλένονται ἡ λευκαίνουν, τοὺς θολώσετε, κ' ἀν τοὺς χοροὺς καὶ τὰ παιγνίδια τοὺς ταραξέτε, πῶς θὰ ξεφύγετε ἀπὸ τὴν ὀργὴ τους; Ποιὸς ἀπὸ σὰς ξέρει τὰ λόγια τὰ γητευτικά, τὰ ξόρκια καὶ τὰ μάγια, νὰ τῆς ξεθυμώσῃ καὶ νὰ γυρίσῃ τὴ φτονερὴ ἐπιθυμιὰ τους σὲ καλωσύνη;

Ἐκεῖ, στὴ Φόσσα, κρατᾷ ἀκόμα καὶ τὸ φοβερὸ στοιχειὸ τοῦ Λέοντα καὶ φυλάει γύρω στὴν τάπια νόχτα ἡμέρα! Γιατὶ ψηλὰ στὸν τοῖχο, ποῦ φαίνεται ἡ μαρμαρένια πλάκα, ἐκεῖ ἀπὸ πίσω βρῖσκεται θησαυρὸς ἀμέτρητος κρυμμένος! Τὸν ἐκρυψε ἡ περήφανη βασίλισσα, ἡ κυρὰ τοῦ κάστρου, μιὰ φορὰ, σὰν ἔφυγε, γιὰτ' εἶχ' ἐλπίδα πῶς θὰ ξανάρθῃ. Καὶ γιὰ δραγάτη, νὰ φυλάξῃ τὸ θησαυρὸ, στοιχείωσε τὸ Λέοντα, ποῦ τὸν βλέπετε κεῖ ψηλὰ μαρμαρωμένον. Πολλοὶ ὡς τὰ τώρα θέλησαν τὸ θησαυρὸ νὰ κλέψουν! Ὅμως ὅσες φορὲς κ' ἀν ἔκαμαν δοκιμὴ, ταραζόνταν τὸ κάστρο κ' ἡ τάπια ἔβγανε παραξενὸ βογγητό. Κ' ἡ πλάκα μὲ τὸ Λέοντα, ποῦ φυλάει τὴν τρύπα σφραλισμένη, δὲν ἤθελε μὲ κανόνια νὰ ξεκολλήσῃ. Σὰν εἶδαν κ' ἔπαθαν πολλὰ, καὶ τίποτα δὲ μπορούσαν νὰ καταφέρουν, παράτησαν πειὰ καθ' ἐλπίδα, κ' ἀπὸ τότε κανένας ἄλλος δὲν τολμάει νὰ δοκιμάσῃ. Λοιπὸν καὶ σεῖς, κακόμοιρα, μήτε καὶ στὸ νοῦ σας μὴν τὸ βάλετε. Ἄλλοιὼς σὰς ἔχω ξεγραμμένα! Καὶ δὲ θὰ σὰς πονέσω ὀλότελα! Καὶ θὰ σὰς καταραστῶ ἀκόμα!

Κ' ἀγάγια, καὶ χωρὶς νὰ τὸ νοιώσῃ, τῆς περνοῦσ' ὁ θυμὸς, ἀλλὰ δὲν εὗρισκε ἄκρη μὲ τὰ παραμύθια της καὶ τῆς ὀρμήνευσε. Κατάλαβε ὅμως, τελευταία πῶς καὶ πάλι δὲ θὰ φύλαγαν τὰ παιδιὰ τὰ λόγια της, κ' ἀδράζοντας τὸ ζῦλο τάκαμε σὲ

μιὰ στιγμὴ νὰ σκορπίσουν πέρα δῶθε, τρέχοντας μὲ γέλοια καὶ ξεφωνητὰ κατὰ τὴ χώρα.

(Τὸ τέλος στὸ ἀκόλουθο φύλλο).

Γ. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

17

Στὸν Ἥλιο

*Περὶφανος ὑφόνεσαι σὰ θεῖα φοβέρα
Τοὺς κόσμους διαφεντεύοντας ἀπ' τὸ σκοτάδι.
Τὰ φωτεινὰ σου κύματα πέρα καὶ πέρα
Στὴν πλάση ἀπλόνης ὁμοια μ' αἰθέριο χᾶδι.*

*Κάνεις τὴ μαύρη Γῆς νὰ γίνεται μητέρα
Μετὶ τις ἔρωτικές σου φλόγες· κ' ὡς τὸν Ἄδη
Πόθο κρυφὸ ἔχεις νᾶμπης, πρὶ νὰ φτάσῃ ἡ μέρα
Ποῦ, σβύνοντας, θὰ δῆς τὸν κόσμον ἀχνὸ θρημάδι.*

*Μὰ ἡ κάταρα τῶν γενεῶν δὲ φτάνει ὡς σένα
Νὰ σὲ τρομάξῃ καὶ τοῦ Χάου τὴν ἀγκάλη
Σβύνονται τῆς ζωῆς ἀμέτρητα ὀμίνα.*

*Ἄν τὰκουγες, ποῖν ἢ στερνὴ σου μέρα φτάσῃ,
Τᾶρμα σου στὸ Φαέθοντα θάδινες πάλι
Τὸ χάλασμὸ νὰ φέρῃ στὴ θλιμμένη πλάση.*

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΑΡΕΤΑΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ὁ «Νουμᾶς» πουλιέται στὸν Πειραιᾶ στὸ καπνοπωλεῖο τοῦ κ. Γ. Σηροῦ, ὁδὸς Μπουμπουλίνης ἀριθ. 1 εἰμὰ στὴν Τρούμπα. Ἐκεῖ μποροῦνε νὰν τὸν ζητᾶνε οἱ Πειραιῶτες φίλοι μας.

— Λένε, πῶς ὁ καθηγητὴς κ. Ζηκίδης (κοίταξε καὶ «Γλωσσολογικὰ» τοῦ Φιλῆνα στὸ παρασμένο φύλλο) διδάσκει τοὺς μαθητάδες του νὰ λένε ὁ Ἐ ρ ρ ι κ ο ς καὶ ὁ Λ ο υ δ ὅ β ι κ ο ς γιατί ἔχουν τὴ λήγουσα βραχεία!

— Νὰ λοιπὸν κ' ἕνας καινούριος κανόνας: Ὅταν ἡ λήγουσα εἶναι βραχεία, τονίζεται πάντοτε ἡ προπαρλήγουσα. Νὰ μᾶς ζήσει κ' αὐτὸς ὁ κανόνας, καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι, οἱ παλιότεροι!

— Ὁ κ. Ἄντ. Ζυγομαλᾶς, πρ. ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, βουλευτὴς, συντρομητὴς μας ἰσα μὲ χιτῆς, κτλ. εἶπε αὐτὰ τὰ χρυσόλογα στὸν ἀνθρώπο μας; ποῦ πῆγε τὴν περασμένη βδομάδα νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴ συντρομή;

— «Δὲν καταλαβαίνω τὰ λατινικά ποῦ γράφει ὁ «Νουμᾶς» καὶ γι' αὐτὸ δὲν πλερώνω. Ἄν ἔγραφε Ἑλληνικά θὰ τοῦ πλερώνω καὶ διακότες δραχμὲς γιὰ συντρομή».

— Ἑλληνικά, φαίνεται, κατὰ τὸν κ. Ζυγομαλᾶ, θάνει νὰ μὴ πλερώνει κνεῖς τὴ συντρομή κ' ὅταν μάλιστα ζητᾷτε μοναχὸς του νὰ γραφτεῖ συντρομητὴς.

— Ὁ κ. Ζυγομαλᾶς νὰ μᾶς συμπαθᾷει ποῦ δημοσιεύουμε τὰ χρυσόλογά του. Τέτια ἐξυπνάδα καὶ τέτιο φέροισμο, Ἐ λ λ η ν ι κ ὠ τ α τ α καὶ τὰ δυὸ, δὲν ἀξίζανε νὰ πᾶνε χαμένα.

— Πρωτάκουστο κ' αὐτὸ στὸν τόπο μας! Νὰ βγεῖς βουλευτὴς μὲ σημάκι Σιμοπουλικὴ κ' ἀμέσως ὕστερ' ἀπὸ τις ἐκλογὲς νὰ πᾶς νὰ κάνεις βίξια τοῦ Ντεληγιάννη!

— Αὐτὴ τὴν προδοσία τὴν ἔκανε ὁ Μαρλᾶς τῆς Πανασσίδας καὶ γι' αὐτὸ ὅλ' οἱ σ τ α θ ε ρ ο ἱ πολιτικοὶ μας σκίζουν τὰ ρούχα τους ἀπὸ τὴν ἀγανάχτηση. Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο.

— Μιὰ κουβεντούλα ποῦ γίνηκε αὐτὲς τις μέρες:

— Ἄτὸ παράκανε ὁ παλιάνθρωπος βρίζοντας τοὺς δημοτικιστάδες. Δὲ βρῖσκεται κανένας ἀπὸ σὰς νὰν τονε δέρι;

— Ἄτὶ λες, ἀδερφί; Τόσο κουτούς μᾶς πῆρες νὰν τονε δέριουμε γιὰ νὰ τοῦ δώσουμε τὸ δικαίωμα νὰ ποζάρει ὕστερα καὶ γιὰ... ἔθνομάρτυρας; Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε!